

Binecuvântarea urii printr-un impostor autohton

Paul Lendvai are un omolog pe malurile Dâmboviței, și acesta scrie eseuri, după ureche, lăutărește fără să citeze vreo sursă, fără să se simtă deranjat de lipsa de logică, fără să cunoască date elementare despre istoria Transilvaniei despre care scrie cu o obstinație ce nu pare întâmplătoare.

În eseu *Istorie și mit în conștiința românească*, Ed. Humanitas, ISBN 973-50-0055-5, la pagina 37 autorul scrie – *Fac, la rândul meu, următoarea remarcă ... de la 1700 până la 1948 ortodocșii au fost minoritari în Transilvania ...!*? Dincolo de misticismul ce presupune o astfel de afirmație în sine «*de la 1700 ...*» ar mai fi de remarcat esențialul că în “Transilvania” la 1700 nu a avut loc nici un recensământ, nici măcar o conscripție fiscală. Dacă trecem peste faptul că nici la 1744, când Inochentie Micu întrunește un sinod al „uniților” și neuniților, separarea nu era clară, ar mai fi de subliniat faptul că autorul, probabil, nu cunoaștea frontierele provinciilor românești Transilvania, Banat, Crișana, Sălaj, Sătmar-Ugocea și Maramureș. Deci nu e clar ce înțelege eseistul prin Transilvania sau ce înțelegea Gusztáv Molnar pe care-l continuă, de fapt, în citatul de la pagina 37 (acest Gustav Molnar, ca invitat al Academiei Române - este condus de Raoul Șorban, prin anii '70, în nordul Moldovei, pe la mănăstiri, ocazie cu care acesta se destăinuie gazdei: *voi aveți ceva al vostru, propriu, noi unгурii n-avem nimic al nostru!*). Orice act credibil trebuie să conțină două elemente data și locul. Afirmația eseistului depre ortodocșii minoritari nu întrunește nici una! Conform excepționalului dicționar Astra¹³¹ vol.III p.491 la 1762, erau 128 de mii de familii ortodoxe și 25 de mii greco-catolice. În 1857, conform recensământului unguresc în Transilvania (strict) și în comitatul Sălaj erau 31,3% ortodocși și 31% greco-catolicii¹¹. La 1900 conform dicționarului Astra¹³¹ vol.III p.1162 în teritoriile administrate de fictivul regat Hungaria erau 1699 de mii de români ortodocși și 1196 de mii

de români greco-catolici! În fine, am putea găsi o ieșire pentru impostură doar trunchiind/amendând citatul eseistului numai că îl băgăm pe autor într-o belea și mai mare sau, dacă mai era nevoie, atunci arama i se va arată nestingherită pe față. Menționăm: o dată - că abia la 24.03.1701 a fost resfințit Atanasie ca preot într-o capela iezuită din Viena^{5 p.153}, și a doua oară - prima conscripție a avut loc în 1761/62 și primul recensământ de tip modern – falsificat e drept, a avut loc în 1850, în Transilvania.^{5 p.163}

Tot în volumul citat *Istorie și mit în conștiința românească* la pagina 274, dar și în alte scrieri, eseistul ne informează: *În Transilvania (teritoriile de peste munți, în ansamblu lor) potrivit recensământului din 1910, românii erau cotați cu 53,8%, maghiarii cu 31,6%*. Chiar fără să fie istoric, oricine s-a interesat de istoria Transilvaniei știe că recensămintele ungurești se contrafaceau folosind 3 metode de falsificare în cascadă; nu și eseistul al nostru. O parte din rezultatul final al cascadei de falsuri ale recensămintelor ungurești se poate corecta ținând cont de structura confesională. Adunând astfel ortodocșii și greco-catolici în comitatul Târnava Mare obținem plus 6% pentru românime față procentul unguresc oficial. Dacă luăm cazul comitatului Bihor (o parte a rămas în afara graniței) după recensământul din 1890 avem 219.940 de români și 283.806 de “unguri”^{131 vol.I p.484} și facem corecția după structura confesională, atunci în comitatul Bihor erau 233.419 români și 210.359 maghiarofoni. Corect maghiarofoni și nu unguri. Repetăm, corecția după structura confesională poate repara numai parțial cascada de falsuri ungurești.

Aceiași scriitor în eseul *Două secole de mitologie națională* (Ed.Humanitas 1999, ISBN 973-50-0000-8) la pg. 101 alături România de grupul Polonia, Cehia, Iugoslavia, Ungaria, țări care și-au expulzat cetățenii germani după capitularea Germaniei în 1945. Un alt fals și altă mare impostură a eseistului! În articolul 13 al Convenției de la

Potsdam erau trecute statele care au propus expulzarea germanilor: trei state călcate de germani, țări așa zis învingătoare Polonia, Jugoslavia și Cehoslovacia, dar și o beneficiară a politicii revizioniste, Ungaria. România nu a cerut și nu a fost trecută în articolul 13 al Convenției. Trebuie să reținem, însă aici o altă unicitate a statului zis maghiar.

În cartea *Cum s-a românizat România* (Humanitas, 2015, ISBN 978-973-50-4832-7), reia considerațiile “științifice” semnalate mai sus, dar mai adaugă din aceeași categorie și unele noi. Merge pe linia rasială, dacă nu poporul, măcar oamenii noștri mari nu sunt chiar neaoși! Lui Eminescu deși i-s-a căutat o ascendență străină nu s-a găsit nimic, dar numele, Eminovici? O sugestie pe adresa cititorului, care trebuie să se îndoiască, după iluminarea făptuită de insidiosul eseist („*ciudățenia numelui de factură nu tocmai românească*”-pg36). Să nu știe lăutarul nostru că în Banat, Transilvania și Țara de sus a Moldovei, mai nou numită cu ușurință Bucovina, a fost dată, pe tărâm religios, de austrieci bisericii sârbești de la Carlowitz, în conformitate cu principiul lor imperial – *divide et impera* și că această administrație bisericească a adăugat tuturor bucovinenilor sufixul sârbesc –*vici, ici* la toate numele de familie? Nu la citit nici pe Slavici!¹⁰⁵

La pg. 66, din același volum, mai aflăm că Universitatea maghiară din Cluj s-a românizat imediat. Oare să nu fi auzit că Universitatea maghiară și maghiarizantă din mijlocul unui ținut românesc s-a mutat la Seghedin?

Același în eseul *Primul război mondial*, ed. Humanitas, 2014, ISBN 978-973-50-4305-6 la pagina 102 deplânge că Aradul, Oradea și Satu Mare n-au rămas Ungariei. Să nu fii auzit scribul adulat de ignoranți de fenomenul de epurare rasială practicat de minoritarii maghiarofoni la adresa majorităților române, germane și slovace - adică maghiarizarea, colonizarea, etnocidul, și expulzarea? Să nu fii răsfoit nici măcar *Enciclopedia României*, 1938, vol.I., la pg. 148 și să vadă că hinterlandul Aradului, Orăzii și Sătmarului era

covârșitor românesc, la 1930, adică 67,5%, în ciuda a două secole de maghiarizare turbată, în ciuda colonizărilor de la finele secolului XIX și începutul secolului XX? Să nu fii auzit deloc de fenomenul de maghiarizare? Să nu știe că opidul german Buda&Pesta n-avea la 1715 nici 20% maghiarofoni? Majoritatea fiind germană, maghiarizarea Budapestei făcându-se direct cu bâta, așa cum scrie și Johann Weidlein! Revenind acasă, în opidumul Devei între 1880 și 1910 maghiarofonii și proaspăt maghiarizați au crescut oficial cu 239,9% în timp ce germanii au scăzut în aceeași perioadă cu 67,7%.

În aceeași ordine de idei la pg. 102 eseistul constată că și granița româno-ungară în Banat s-a trasat defavorabil Ungariei, neținând cont sau necunoscând cele 3 recensăminte austriece din secolul XVIII, din Banat, care nu înregistrează separat unguri! Dacă ar fi cunoscut documentul prin care nobilul I. Garai vinde, în Banat, în anul 1479, lui N. Banfi 3 castele cu 90 (nouăzeci) de comune românești,^{74 p.183} ar fi vrut să înțeleagă ceva?

Tot în acest volum la pagina 97 eseistul lăasă să se înțeleagă că Adunarea de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918, care a proclamat Unirea n-ar fi tocmai legală, prin urmare, logic, ar rămâne valabilă și legală unirea proclamată de Dieta feudală și nu votată, măcar, în 30 mai 1848. În această Dietă feudală românii reprezentând minimum 63,3% din totalul populației^{8 p.215} aveau un singur reprezentant – episcopul greco-catolic. În această Dietă feudală au fost de față avocatul Alexandru Bohățel și Constantin Papfalvi pe lângă episcopul Ioan Lemeni care trebuia să transmită Dietei voința românilor exprimată la Blaj în 15/16 mai, doar că nimeni n-a vrut să-l asculte. Unirea a fost proclamată sub teroare la adresa sașilor (22 de reprezentanți) și a lui Ioan Lemeni.^{4 voll p.218} Mai fuseseră acolo pentru „siguranță” și agenți veniți din Ungaria ca să bruscheze evenimentele.^{21 p.279}

Pregătirea Mari Adunării de la Alba Iulia a cerut timp, dar organizarea a fost extraordinară, impecabilă. La 1 Decembrie

1918, au fost 1228 de delegați din care 680 erau mandatarii comunităților locale; comunități, care au semnat un *Credențional* prin care cereau Unirea cu România necondiționat. Restul reprezentând comunitățile profesionale și orășenești.

Cu ocazia alegerii deputațiilor la Marea Adunare de la Alba Iulia se înregistrează cel puțin o premieră de anvergură, în unele localități, - votul universal. De la 6% votanți din totalul populației, până atunci! Mai fusese cândva, participarea întregii comunități, în timpul administrației românești, din 1848, la alegerea „antistilor”, adică a consiliilor locale!^{152 p.246} În comuna Romos, din cercul Orăștiei, HOTĂRÂREA obștei este subsemnată de 1094 de cetățeni femei și bărbați. Aceiași comună, care la 1557, se judeca, cu câștig, cu sașii din vecini pentru un pământ bazându-se principiul „*la sarcini egale, foloase egale*”. Credenționalul din Daneș (Târnava Mare) este semnat de 2120,^{151 p.313} practic, de toți locuitorii maturi!

Și credenționalul din Vișinelu, cercul prefectorial Sărmaș, din comitatul Cluj, se abate de la regulă, întrucât cetățenii țin să precizeze în Hotărârea lor: *Noi – dacă va trebui – moartea o vrem, dar ca pământul nostru românesc să mai formeze o parte întregitoare din Ungaria ca în trecut asta nu, odată cu capu nu. Ci vrem ca scumpul și înstrăinatul nostru Ardeal, cu toate teritoriile locuite de neamul nostru, declarându-se odată independent, să se alăture apoi la scumpa noastră Românie, ca astfel cu toate celelalte țărișoare române unite deja, să formăm împreună de mult visată România Mare.*^{146 vol.VIII p.198}

Un alt exemplu, în satul Porumbacu de sus peste 200 de capi de familie au semnat acest *Credențional* cu care preotul dr. Ioan Solomon s-a prezentat la Alba Iulia. Mulți capi de familie, însă erau în America, alții, precum familia preotului Nicolae Bărglăzan, după retragerea trupelor române din Țara Oltului, în toamna lui 1916, după bătălia de la Porumbacu de sus, s-a refugiat în Moldova și încă nu reveniseră acasă! 205 de capi de familie, adică tot satul prezent la aceea dată. Iată cum aratau

cele două texte din Porumbacu, dresate în 27 și 29.11.1918¹⁴⁶
vol.VIII p.208.

1918, noiembrie 14/27, Porumbacul Superior
HOTĂRÎREA NOASTRĂ

Obștea poporului român din comuna Porumbacul superior din îndemn propriu și fără nici o silă sau ademenire din vreo parte, dă la iveală dorința ferbinte, ce însufletește inima fiecărui Român, și declară, că voința sa nestrămutată este: *Voim să fim alăiurati, împreună cu teritoriile românești din Ardeal, Bănat, Ungaria și Maramurăș, la regatul României, sub stăpânirea Majestății Sale, Regelui Ferdinandui I.*

In această hotărîre a noastră așternem tot ce au dorit strămoșii noștri, tot ce ne încălzește pe noi, cei de față, și tot, ce va înălța pururea pe fiii și nepoții noștri. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Porumbacul Superior, 14/27 Noemvrie 1918. (Locul și data)

Subscriere: (urmează semnăturile a 205 de capi de familie)

1918, noiembrie 16/29, Porumbacul de sus
CREDEŢIONAL

Din partea sfatului sătesc precum și din partea comunei Porumbacu de Sus (cott. Făgăraș) se încredințează Dl. Dr. Ioan Solomon ca pe ziua de 1 Decembrie st. n. să reprezinte comuna noastră la adunarea națională ce se va ținea în Alba Julia, spre a decide dorința comunei, adecă unirea tuturor românilor într-un stat liber național.

Porumbacul de sus în 29 Noiembrie n. 1918.

Sfatul sătesc comunal: Nicolae Comsa,

Gheorghe Banciu,

Nicolae Solomon,

Ștefan Cismaș,

Alesandru Marcu,

Ilie Bărdaș,

Nicolae I. Stroia,

Aloman Lupu,

Valeriu Boriga,

Lazăriciu George,

Ilisie Vaca

Credenționalul din comuna Lesnic, comitatul Hunedoarei, este și el individualizat, odată că este specificată unanimitatea și universalitatea votului și odată prin text: *”să adereze și să declare sfânt și solemn că noi toții vrem întruchiparea (respectiv efăptuirea) marelui ideal național român, adecă unirea tuturor românilor într-un stat național român ..”*¹⁴⁶
vol.VIII p.267

Nu 300 de feudali care se reprezentau doar pe ei, nu 1228 de delegații, nu o sută de mii de participanți direct, ci însăși Transilvania, Banatul, Crișana, Ugocea și Maramureșul, democratic vorbind, ceruse Unirea la Alba Iulia. Cu aproape o lună înainte (8 noiembrie 1918) primarul ungar al Albei Iulia fugise, dar toți funcționarii, unguri, au depus jurământ de credință Consiliului Național Român (vezi ziarul *Alba-Iulia* din 17/30 noiembrie 1918)!

Ar mai fi fost armata română! Nu, erau încă autoritățile ungare și formații militare, miliții, bande “civice” ungurești. De exemplu 15 ofițeri și 60 de soldați unguri^{114 p.139} se manifestau plenar și propriu unguresc arzând de vîi și împușcând 45 de femei și bărbați la Beliș (munții Apuseni). Asemănător și în multe alte localități între care și Hotar, Seghiștel, Cămpeni, Marghita (vezi Vasile Netea, *O zi din istoria Transilvaniei*, pg. 125). Numai la Arad din noiembrie 1918 până în februarie 1919 gardiști maghiari au asasinat 300 (trei sute) de români. Da, se înregistrează și un honved mort.^{115 p.81} Oare nici unul din cei 300 de români nu erau în drept să se apere proporțional cu amenințarea gardiștilor? Maniu îi comunică, din Ardeal, lui Brătianu, aflat la Paris, în februarie 1919, că atrocitățile

ungurești continuă ZILNIC, conduse de autoritățile unghurești.^{16 p.52}

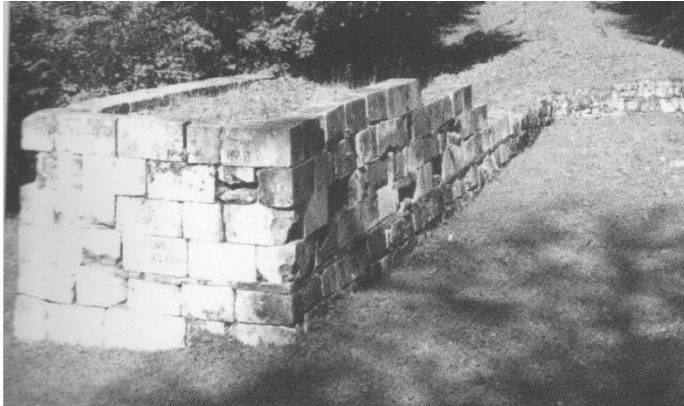
În fond ce face eseistul nostru – susține pur și simplu teza serviciilor secrete maghiare, de azi, a autonomiei Transilvaniei, care este un prim pas spre preluarea Transilvaniei. Și nu este singura teză a serviciilor maghiare și ruse, de azi, pe care eseistul cu pretenții de istoric le servește! Astfel la pg. 99 pune problema *drepturilor colective* ale minorităților uitând, odată să precizeze că în Ungaria trianonică mai erau urme clare ale majorității româno-germano-slovace, adică doar 50%, din ce fuseseră odată peste 71%, după recensământul făcut de austrieci la 1787. A doua oară, nu amintește nimic de teroarea continuă de după 1920 la adresa minorităților. În fine, nu există *drepturi colective* în jurisprudența internațională pentru că nu s-a inventat/admis *răspunderea colectivă*! Oricum autorii cimitirului românilor, germanilor și slovacilor din Panonia și Câmpia Tisei nu pot ridica pretenții de diriginte în materia protecției minorităților în Europa decât prin impostori recrutați și în fața ignorantei clase politice de la noi și de aiurea.

Eseistul nu se lasă, mai lovește lăutărește, după ureche, și prin lingvistică! Se bazează pe DEX, DEX-ul la rândul său se bazează pe dicționarul unui binevoitor din secolul al XIX-lea, Alexandru Cihac! În înțelepciunea populară germană ce a făcut Cihac se traduce cu un avertisment: “*să te ferească Dumnezeu de cretinul binevoitor*“. În eseu ***România țară de frontieră a Europei*** (Humanitas, ISBN 978-973-50-3203-6); la pg. 56 autorul susține că *neam* l-am împrumutat din maghiară, numai că *Dicționarul istorico-etimologic al limbii maghiare*, Ed. Academiei Ungare, 1970, în vol.II, la pg. 1034, scrie că *nyám* apare în texte maghiare prima dată la finele secolului al XIX-lea și provine din română. În română *neam* apare la scrierile din vremurile lui Bogdan al II-lea și Radu cel Mare (consemnat de către călugărul Maxim) și ale lui Matei Basarab, în Noul Testament de la Bălgrad, la Neculce, la Miron Costin, la Antim Ivireanu ș.a. Și cât de ridicol trebuie să fii ca

să inghiți gogomănia DEX-ului Cihacului după care etimologia românescului *neam* vine din ungurescul *nem*, pentru că așa susține DEX-ul!

La pg.53 aflăm că *Statistica* nu este o teorie matematică probabilistică, care se ocupă de mulțimi inaccesibile metodelor deterministe, ci ar fi o iluzie *de știință obiectivă și exactă*, deoarece *depinde de ce și cum numeri!* Numai că înalta considerație de mai sus e prilejuită eseistului de calcul unui procent de cuvinte considerate de o origine sau alta (chiar dacă știa că unele etimologii erau eronate) din *Dictionnaire d'étymologique daco-romane* a lui Cihac, adică nici vorbă de statistică! Dacă știe că multe alte cuvinte nu au etimologia presupusă de DEX, de ce o face atunci? Ne spune chiar că el - o face pentru publicul englez (pg.5). Public sensibil, pentru că engleza, deși cu vocabular majoritar latin este totuși o limbă germanică, și ca atare, chiar dacă, mai jos, amintește de o altă „statistică”, probabil victima sa engleză va vibra la asemănarea: română cu vocabular slav, totuși limbă neolatină. Dar *o limbă altfel decât celelalte* (pg.52). Elementul peiorativ trebuie neapărat să fie prezent.

Să ne întoarcem, pentru o clipă, la aberația originii a cuvântului oraș, care mai bântuie și azi „logica” etimologică românească și eseul în cauză. Originea cuvântului *oraș*, nu este atât o problemă lingvistică, cât o problemă de logică: popasul nomad nu presupune nici o împrejmuire, nici o lucrare durabilă, pe când locuirea popoarelor sedentare presupune cel puțin un gard, o palisadă, un val de apărare contra animalelor sălbatice, dacă nu pe lângă toate acestea un șanț și un zid împotriva nomazilor. Noțiunea de locuire protejată vine din substratul indo-european, din sanscrită (*da, dava, vala, dara*), din traco-dacă: *dava, dara, para, ara* – care a dat la noi nenumăratele *dave*, dar și *Deva*, plus *Germis-ara, Deus-ara*,^{123 vol.I p.210} *Inid-oara, Timiș-oara, Sighiș-oara, Ara-d, Ora-dea, Oră-știe* și substantivul comun *oraș*.

Zid la Sarmisegetuza (sec I î.Chr.)

Secțiune prin zidul cetății Dăbâca (sec VIII-X)

În Panonia toate localitățile mari au fost construite de germani. Maghiarii care erau doar o mână de nomazi (max 7% la anul 1000, apoi 16 clanuri în sec.XIII) și veniți în corturi au

început să se stabilizeze cândva mult după rebeliunea cumană. De ce n-au preluat terminologia germană: burg, stadt? Nu știm, dar probabil, clanurile nomade și caii lor nu se simțeau la largul lor în burgurile germane. Puteau sta lângă cai, în corturi, numai în pustiu nemărginit al pusteii (pustă derivat din română, din pustiu!). Ideea de locuire stabilă și protejată și noțiunea aferentă putea veni fie de la localnicii rurali (*blachi ac pastores romanorum* și slavii nord-panonici), fie de la turci. Au preluat noțiunea de curte, de împrejmuire fie de la slavi (dvor pronunțat în locuțiuni *na dvare, pri dvare*) pe filiația dvare-vare-varo, fie de la turci unde varoș înseamnă direct mahală!

Daco-românii moșteneau noțiunea de locuire stabilă, rurală sau de cetate, de câteva mii de ani, prin urmare n-are sens să fi așteptat până când cele câteva clanuri maghiare să asimileze orașele-cetăți germane cu curtea slavă sau mahalaua turcească, care a durat și ea, asimilarea, câteva sute de ani. Dăbâca exista de cel puțin o jumătate de mileniu până să avem ungurii, prin maghiarizare, în Transilvania! Raportul episcopului catolic din 1602 este fără echivoc!^{105 p.131} Anticipăm, Ofen(Buda) și Pesta erau la origine orașe germane. Pesta înainte de a fi *magna et distissima villa Teutonicorum* - fusese o mică localitate slavă^{121 p.40} și în jur erau români^{96 p.24}.

În fine, aberațiile cu tâlc ale talentatului eseist nu se opresc aici, eseurile sale sunt pline de alegații de genul celor devalate, dar și numai după acestea, puține, discutate mai sus, se poate întrevădea un ГОЦИЛІАИ și un TERV.

Cap 7.4. din „*Cultură, confesiune, etnie și rasă în Transilvania, Câmpia Tisei și Panonia*” ed. a 4-a , 2017 Cluj Napoca, de Octavian Căpățînă